

[Th. M. Andersen.]

lykkes at løfte vort Samfund op af den Grøft, hvori det parlamentariske System har kørt det, men vi vil afgjort ikke være med til, saaledes som det sker ved det foreliggende Forslag, at stikke vore Landsmænd Blaar i Øjnene. Selv om Regeringen ikke har haft Dristighed til at møde frem med Fællesforslagets § 8 og dets Forsøg paa yderligere Tvangsindlæggelse i de demokratiske Hovedorganisationer, saa repræsenterer det foreliggende Forslag ene og alene et Forsøg paa at udlevere det arbejdende og producerende Folk endnu fastere i Kapitalmagts Baand.

Vi giver ikke noget for det fine Arbejds- og Forligsnævn. Vi kender for meget til de Veje, som Kapitalen vandrer i det danske Samfund, vi lader os ikke bluffe af et Udtryk som, at Formandsskabet „ikke maa“ repræsentere Arbejdsgiver- eller Arbejderinteresser. Dertil har vi kigget Systemet for meget i Kortene. Jeg skal her blot som et enkelt Eksempel henvise mine Landsmænd til de Erindringer: „Et Liv i Politik“, som et tidligere Medlem af dette høje Ting i disse Dage har udgivet, og hvori han beretter om de Midler, som Højfinansens anvendte for at sikre sig mod den ubehagelige Professor Birck og Hr. Asger Karstensen.

Det er det tidligere Regeringsmedlem, daværende Indenrigsminister Bertel Dahlgaard, der har Æren af at have paapeget „de mystiske Kræfter uden for Rigsdagen“, der væltede hans ellers samfundsgavnligge Rentեսænkningforslag.

Vi Nationalsocialister ønsker ikke at medvirke til dette Lovforslags Gennemførelse.

Lad mig til Slut paapege, at Systemet som sædvanlig gør, hvad det kan, for at nedsætte Respekten for Lovgivningsarbejdet. Til Trods for at man havde Tid til at drøfte det foreliggende Forslag baade hemmeligt og aabenlyst i 17 Dage, forelægger man det i slet og uoverskuelig Formulering for Rigsdagen den 11. September og lader det komme til Behandling den 12. Som Forholdene ligger endnu en Tid, kan det være os ligegyldigt, men det er kun et Bevis paa Rigtigheden af vor ofte gentagne Paastand om, at det ingenlunde er her i Salen gennem de Kræfter, der her er repræsenteret, det foregaar.

Gregersen: Der er fra flere Sider gjort Bemærkninger om den Tid, det har taget, inden dette Lovforslag er blevet færdigt til Forelæggelse. Jeg synes, det er hurtigt. Henvendelsen fra de to Organisationer er

sendt den 24., og som vi ved, drejer det sig om et i enhver Henseende meget omfattende Lovforslag, der faar stor Betydning for dansk Erhvervsliv. Og allerede i Dag, den 12. September, er det til første Behandling i Folketinget.

I øvrigt er der det at sige, at Modstanderne af Folkestyret i Danmark aldrig er i Forlegenhed, og til Modstanderne maa man vist have Lov at regne ogsaa det ærede Medlem Hr. Valdemar Thomsen, der, hvis jeg ikke hørte forkert, udtalte, at man kunde undvære Rigsdagen. Hvis nemlig et Lovforslag gennemføres hurtigt, saa kaldes det Lovjaskeri, og tager det Tid at finde en endelig Form, er Regeringen og Rigsdagen uden Handlekraft, saa har vi Brug for en stærk Mindretalsregering, saa skal vi bort fra en i Grundloven uhjemlet Statsskik, saa skal vi med andre Ord under nyt Førerskab. Tror man nu imidlertid ikke, at disse billige, men samvittighedsløse Angreb paa Parlamentarismen i Øjeblikket er en fejlagtig Spekulation? Jeg tror det. Det danske Folk er næppe i Dag indstillet paa Overfald paa det Organ for Selvstyre, som vore Fædre har skabt og vor egen Generation været med til at udbygge, og Folket er endnu mindre indstillet paa at miste det.

Jeg havde ventet, at det ærede Medlem Hr. Valdemar Thomsen vilde gaa imod Forslaget. Blot har jeg ikke paa Forhaand været klar over, med hvilken Motivering han vilde gøre det, den rigtige eller den forkerte. Det er ud fra det ærede Medlem Hr. Valdemar Thomsens Indstilling den forkerte, naar det ærede Medlem angriber Organisationerne, fordi de vil tilkæmpe sig selv økonomisk Fordel, og angriber Lovforslaget, fordi, som han paastaar, Organisationerne gennem Forslaget faar større Magt, thi Sagen er jo den, at L. S. og Bondepartiet ligesom Fagforeningerne anerkender Kampen som Middel til at tiltvinge sig Fordele. Har det ærede Medlem glemt Begrebet Produktionsstrejke og den Motivering, som gaves under Agitationen for L. S.-Bevægelsen, at man skulde lære af Fagforeningerne at bygge en Kamporganisation op, hvis der skulde naas en Ligestilling mellem Erhvervene?

Hvis altsaa det ærede Medlem skulde have været konsekvent, saa skulde han have gaaet imod Forslaget ud fra samme Synspunkt som det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen, at herefter var Strejker og Lock-outer forbudt. Det gjorde det ærede Medlem ikke, han valgte den anden Fremgangsmaade: at angribe Fagforeningerne, fordi de gennem Forslaget fik mere Magt. Det ærede